

VROUWENBELANGEN

M. U. L. O.-DIPLOMA

WANNEER WE, TEN BEHOEVE VAN onze meisjes, die wat méér willen leeren, die iets willen worden, de toelatingseischen nazien van verschillende inrichtingen van onderwijs, voor verscheidene betrekkingen, dan stuiten we nog al eens op den eisch: M. U. L. O.-diploma. Of derde klas H. B. S. of Gym.

Op zichzelf is dit wel te begrijpen. Er moet voor onderscheiden verdere opleiding een goede basis zijn. En het M. U. L. O.-diploma geeft aan, dat de aspirant méér heeft geleerd dan de lagere school geeft.

Vragen we nu echter: sluit dat op de U. L. O.-school geleerde zich ook aan bij die verdere opleiding, dan moet het antwoord wel ontkennend zijn. Vooral klemt dit, wanneer die latere opleiding zich beweegt op méér praktisch terrein: huishoudscholen, nijverheids-onderwijs in het algemeen, of ook wel: ziekenverpleging.

Voor deze laatste opleiding werd tot heden meestal geen M. U. L. O.-diploma gevraagd. Het schijnt echter, dat men dit wil veranderen. Waarschijnlijk, omdat in de praktijk bleek, dat de kennis der zich-aanbiedende meisjes op te laag peil stond, om ze te vergunnen zonder te veel moeite de lessen voor het diploma te volgen.

Het is goed, dat men dit euvel bestrijden wil. Het is ook in het belang der aspirant-verpleegsters. De eerste tijd in een zieken-inrichting is toch al zeer vermoeiend; als ze daarbij nog moeite hebben, de lessen te volgen, zal het gauw te zwaar voor haar worden.

Een andere vraag is echter, of men verstandig zou doen voor toelating den eisch te stellen, dat de candidaten het M. U. L. O.-diploma moeten bezitten. Vervalt men daardoor niet van het eene tekort in het andere? Ik meen stellig van ja.

Het U. L. O.-onderwijs toch, zooals het langzamerhand geworden is, rekent in 't geheel niet met den bijzonderen aard en de latere taak der meisjes. Het is, gelijk als bijna alle voortgezet onderwijs, ingesteld op de jongens.

En voor verpleegster is niet alleen een bepaalde dosis kennis, maar is ook een groote mate praktische handigheid en bedrevenheid noodig. In plaats van een tekort aan kennis zal men, wil men werkelijk dezen nieuwen eisch stellen, komen te staan voor een tekort aan praktische handigheid en vaardigheid. Een tekort, dat zeker, op den leeftijd, dat de meisjes zich aanmelden voor aspirant-verpleegster, niet zoo gemakkelijk meer aan te vullen is.

Nu weet ik wel, dat, wie werkelijk voelt voor huishoudelijk werk, dit tekort zal kunnen aanvullen in de jaren, die verlopen tusschen het doen van M. U. L. O.-examen en het zich aanmelden voor aspirant-verpleegster. Maar ik weet ook uit de praktijk, dat hiervoor maar al te dikwijls de lust ontbreekt. En dat de opleiding daaraan niet geheel onschuldig is. Voor jongens en meisjes boven de jaren der lagere school moeten nu eenmaal verschillende eischen worden gesteld, wijl ze verschillend aangelegd zijn en een onderscheidene roeping hebben te vervullen. Al het geroep en geklaag over gebrek aan huishoudelijke vrouwen, over voorliefde voor kantoorwerk, geeft niets, zoolang men dit niet inziet.

Ik vraag me dan ook af: is het niet heel noodig, dat wij, vrouwen, ons van deze dingen méér reken-

schap geven, dan we gewoonlijk doen? Dat we onze stem laten hooren, en vragen, nu het nog tijd is, aan hen, die eischen mogen stellen: zoekt toch voor haar, die in verpleging willen gaan, een anderen weg. Een weg, die haar gelegenheid laat voor het praktische werk die gewendheid te krijgen, die voor het gemakkelijk verrichten ervan noodig is.

Die weg is er wel. Ik meen gelezen te hebben, dat er een directeur van een groot ziekenhuis is, die voor toelating bepaalde eischen stelt en deze eischen ter kennis brengt van hoofden van scholen. Wanneer men zich nu eens over het geheele land verbond, om eenvormigheid te brengen in die eischen. En wanneer men die met de vereischte leerboeken publiceerde. Dan konden de aspirant-verpleegsters zich wenden tot hoofden of onderwijzers of leeraren om de noodige lessen, en verder thuis werkzaam blijven tot ze den vereischten leeftijd hebben. Wanneer men zich bij het vaststellen van die eischen houdt aan het strikt-noodige, is examen-dressuur uitgesloten, en blijft de weg open voor velen, die het onderwijs op een U. L. O.-school, soms wel om gezondheidsredenen, niet kunnen volgen. En de praktische bedrevenheid behoefde niet in het gedrang te komen.

J. M. W.-W.

JOODSCHE WIJSHEID

Eenige minder bekende uitspraken en verhalen uit den Talmoed.

IV door Prof. Dr. JOH. DE GROOT

☞ Een Leviraatshuwelijk *) ☞

Er waren eens dertien broeders en twaalf stierven zonder kinderen na te laten. Men ging naar Rabbi (dit is Rabbi Jehoeda, de bovengenoemde nakomeling van Gamaliël, de verzamelaar van een groot gedeelte van den Talmoed) en verzocht, dat de overlevende broeder het leviraatshuwelijk zou aangaan.

Rabbi zeide tot hem: „Doe alzoo.” (Dat is: huw met al de twaalf weduwen van uw gestorven broeders.) Hij antwoordde: „Dat gaat mijn financiëele krachten te boven.”

Maar al de vrouwen zeiden: „Ik neem de kosten van de huishouding voor één maand op mij.” (Zoodat de man voor het geheele jaar klaar was.)

De man echter zeide: „Maar wie zal voor u zorgen in de schrikkelmaand?” (Zoo nu en dan voegden de Joden een dertiende maand, we-adar geheeten, aan het jaar toe.)

Rabbi zeide: „De schrikkelmaand neem ik voor mijn rekening.”

Hij bad voor hen en zij gingen heen. —

Na drie jaren kwamen zij terug met zes-en-dertig kinderen, die allen stonden voor het huis van Rabbi. Zijn knechten gingen naar hem op (hij zat boven) en zeiden tot hem: „Beneden is een heel dorp van kinderen om u te begroeten.”

Rabbi keek uit het raam naar beneden, zag hen staan, en vroeg: „Wat wilt ge?”

Het antwoord luidde: „Dat gij ons de schrikkelmaand uitbetaalt.”

Toen gaf hij hun (overeenkomstig zijn belofte) geld voor (hun onderhoud gedurende) de schrikkelmaand.

*) Men leze Deuteronomium 25 : 5, 6; en Mattheüs 22 : 24—26.